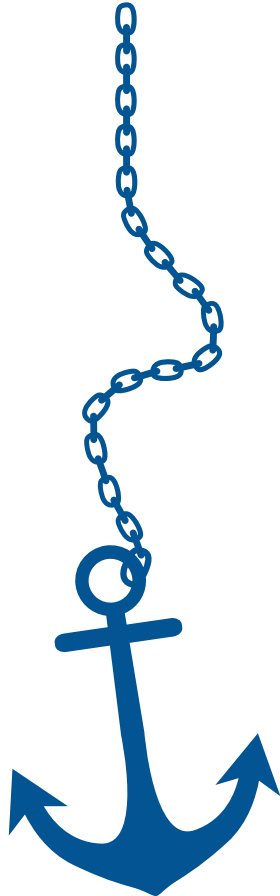


A scenic view of a sandy beach along a riverbank. The foreground is dominated by a wide, sandy shore with some driftwood and footprints. The river flows along the right side of the beach, reflecting the sky. The background is filled with lush green trees and a bright blue sky with scattered white clouds.

Ľuboš Haltmar
Peter Joniak

**DOLU
DUNAJOM**



Dolu Dunajom, 2025

Autor textu: Ľuboš Haltmar

Autor fotiek: Ľuboš Haltmar, Peter Joniak

Jazyková úprava: Ján Schneider

Grafická úprava: Dana Piljarová

Vydavateľ: EnvIdeal, s.r.o.

ISBN 978-80-974997-0-9

Obsah



ČASŤ PRVÁ

Predslov	3
1. deň: Gabčíkovo - Patince	8
2. deň: Patince - Budapešť	14
3. deň: Budapešť - Paks	21
4. deň: Paks - Moháč	24
5. deň: Moháč - Dalj	32
6. deň: Dalj - Novi Sad	40
7. deň: Novi Sad - Belehrad	45
8. deň: Belehrad - Veliko Gradište	52
9. deň: Veliko Gradište - Tekija	56
10. deň: Tekija - Mihajlovac	64
11. deň: Mihajlovac - Calafat	73
12. deň: Calafat - Kozloduj	80
13. deň: Kozloduj - Traian	84
14. deň: Traian - Gostinu	90
15. deň: Gostinu - Silistra	94
16. deň: Silistra - Hirsova	100
17. deň: Hirsova - Galati	106
18. deň: Galati - Nufaru	114
19. deň: Nufaru - Čierne more	121
Cesta domov	128



ČASŤ DRUHÁ

Predslov	133
1. deň: Kelheim - Kiefernholz	135
2. deň: Kiefernholz - Hofkirchen	143
3. deň: Hofkirchen - Neuhaus	150
4. deň: Neuhaus - Mauthausen	157
5. deň: Mauthausen - Krummnussbaum	164
6. deň: Krummnussbaum - Tulln	170
7. deň: Tulln - Wien	178
8. deň: Wien - Bratislava	184



Myšlienka splaviť riekou Dunaj až do Čierneho mora vo mne dozrieva prakticky už od detstva. Ako rodený Bratislavčan som sa od malička stretával s týmto veľtokom, ktorý preteká našou metropolou a predstavoval som si, kam vlastne všetky tie lode, ktoré som na ňom vídal, smerujú. Jednou z mojich najstarších spomienok bola krátka plavba loďou Propeler z nábrežia Starého mesta na druhú stranu Dunaja – do Petržalky, kde sa v tom čase na nábreží nachádzal ešte stály lunapark s veľkým ruským kolesom, autodrómom, strelnicou a inými atrakciami. Fascinovala ma táto rieka a jej majestátnosť, ktorú bolo cítiť a dokonca aj počuť. Tichý šum štrku, ktorý sa prevažoval po dne, dotváral neopakovateľnú atmosféru života pri rieke. Neskôr, keď som sa vďaka súhre šťastných náhod stal rybárom, začal som spoznávať túto riekku aj s jej viac či menej zachovalými biotopmi. Počas rybačiek som si v nej aj prvýkrát zaplával, či riadil motorový čln a zisťoval, ako ho ovládať v mohutnom prúde Dunaja. Dunaj mi ani potom nezovšednel, túžil som zažiť s ním aj niečo viac.

Pred pár rokmi som nahovoril kamarátov na spoločné preplávanie Dunaja od bývalého PKO po reštauráciu Aušpic v Petržalke, ktoré organizovala jedna cestovná kancelária ako jednodňovú udalosť pre dobrodruhov a milovníkov Dunaja. Tento zážitok som si zopakoval dva roky po sebe a zistil som, aký silný prúd môže v Dunaji tiecť a že nič nie je také samozrejmé, ako sa zdá.

Jedným z tých, ktorí tento zážitok so mnou absolvovali, bol aj kamarát Joňo. Myšlienku splaviť loďou Dunaj až do Čierneho mora sme obaja skloňovali niekoľko rokov, avšak vždy sa objavila nejaká prekážka, pre ktorú sa tento nápad nedal realizovať. Až na jeseň v roku 2021 sme si povedali, že dozrel ten správny čas!

Začali sme si obzerať lodky v bratislavskej maríne vo Vlčom Hrdle a pozerali inzeráty, ktoré ponúkali rôzne plavidlá v rôznych cenách. Našu pôvodnú myšlienku vydať sa na toto dobrodružstvo na gumenom člne, sme napokon zavrhlí. Predsa len, v našom veku už trochu pohodlia, ktoré predstavuje minimálne spanie v kajute, potrebujeme. Ako to však chodí, tak nič nakoniec

nie je také ľahké, ako sa zdá a my sme po pár nevydarených pokusoch so zháňaním a obzeraním rôznych inzerovaných plavidiel po celom Slovensku stále neboli so žiadnym spokojní. Buď nám nevyhovovali rozmerovo, alebo bol ich stav či cena nezlučiteľné s našimi predstavami a možnosťami. Nakoniec som dostal spásonosnú myšlienku – obzrieť sa po lodiach nielen na Slovensku, ale aj v okolitých krajinách na ich inzertných weboch. Mal som šťastie! Nadšiel som na rozmerovo vhodnú loďku na jednom malom rakúskom inzertnom webe. Keďže nemčina nie je naša silná stránka (čo sa nám vypomstilo aj neskôr), zorganizovala stretnutie s predávajúcim nedôverčivým rakúskym dôchodcom moja partnerka Miri. Na samotnom stretnutí nám nakoniec robil prekladateľa Joňov brat Martin, ktorý pracuje v Rakúsku. Hneď, ako sme loďku uvideli, vedeli sme, že je tá pravá a po dôkladnej kontrole sme sa hneď na mieste dohodli na kúpe a odvoze. Bol k nej síce aj prívesný vozík, ktorý nebol prihlásený na značkách, ale riskli sme to a previezli ju až takmer k našim hraniciam do dvora rodinného domu Joňovho brata. Od tejto chvíle začali postupné prípravy na plavbu. Loďka, aj keď bola zachovalá, potrebovala údržbu a servis niektorých náležitostí, aby sme sa mohli v lete bez obáv vybrať na plavbu po Dunaji. Ako sa však časom ukázalo, cez zimu sa toho veľa na loďke robiť nedalo a tak nám väčšina prác a zháňania rôznych súčastí a jej vybavenia zostala na jar a skoré leto.

Tento čas sme aspoň využili k získaniu preukazu vodcu malého plavidla. Samotný preukaz vzhľadom na veľkosť a plánovaný objem motora nebol síce legislatívne podmienený, ale považovali sme za osožné poznať základné pravidlá riečnej plavby, čo sme v praxi neskôr ocenili. Pre získanie preukazu bola potrebná nielen účasť na kurze, ale aj úspešné absolvovanie záverečného písomného testu a praktickej skúšky ovládania plavidla.



Šťastní noví majitelia loďky

Samotná kúpa loďky tesne pred Vianocami nám síce spravila veľkú radosť, ale práce na nej bolo nakoniec veľa. To by možno vydalo aj na ďalšiu menšiu publikáciu a nesporne by k tomu vedeli pár slov napísať aj naše rodiny. Od kúpy lode sme totiž obaja trávili viac-menej všetok voľný čas štúdiom rôznych diskusných fór, boat a yacht shopov, bazárov, predajní s doplnkami, čistiacou chémiou, starostlivosťou o laminát, porovnávaním lodných motorov a podobne. Loď prešla úplnou rekonštrukciou od náteru pod čiarou ponoru, ktorému predchádzalo kompletne prebrúsenie, cez nanovo spravenú elektrinu, pretesnenie okien, leštenie a voskovanie laminátu a montáž všetkých možných aj nemožných doplnkov, až po samotné osadenie benzínového motora s riadením.

Zakúpená loďka mala totiž pohon s dvoma elektromotormi, ktoré boli pre náš zámer úplne nevyužiteľné. Našou snahou bol teda aj predaj demontovaných elektromotorov a kúpa vhodného benzínového motora, ktorý by bol na ovládanie lode dostatočný a zároveň nemal príliš veľkú spotrebu. Predsa len, čakalo nás vyše 1800 riečnych kilometrov (rkm).

Navyše, vďaka pandémie COVID bol problém kúpiť aj nový vyhovujúci motor. Nakoniec sme nový motor zakúpili až v júni v Žiline a bol doslova jediným dostupným svojho druhu na slovenskom trhu – motor SELVA 5XS s elektrickým štartom a diaľkovým ovládaním s krátkou nohou. Tento motor má tú výhodu, že ešte nepodlieha registrácii na Dopravnom úrade, ale s malou úpravou dokáže údajne vyprodukovať silu až desať koní. Paradoxom bolo napokon to, že jeho plný výkon sme prakticky vôbec nevyužili, pretože sme sa snažili plaviť ekonomicky a rozdiel vo výkone a rýchlosti nebol až taký dramatický, ako spotreba benzínu.

Viac a viac sa však približoval termín nášho plánovaného odchodu a my sme ešte stále nemali na loďke doriešené všetko, čo by sme potrebovali, respektíve čo sme si mysleli, že by bolo vhodné mať.

Na tomto mieste chceme poďakovať všetkým, ktorí nejakým spôsobom prispeli k tomu, aby sa nám úspešne podarilo preklenúť túto prípravnú fázu. Bolo ich viac – od Miri a Joňovho brata Martina, ktorí pomohli sprostredkovať samotnú kúpu a parkovanie loďky hneď po jej kúpe, cez Joňovu sestru Dadku, ktorá pomohla s prečalúnením interiéru, až po množstvo nápomocných ľudí v rôznych predajniach a servisoch, ktorí nám boli ochotní poradiť. Samozrejme, ako sa dočítate ďalej, nie všetko sa nám podarilo dokonale. V každom prípade to boli veľmi cenné skúsenosti, ktoré zúročíme aj v budúcnosti.



Montáž nového motora



Odstraňovanie starých náterov
pred novým náterom tzv. antifoulingom

Gabčíkovo, Café Kompa, rkm 1821

Patince, rkm 1752

(69 rkm, cca 6 hodín plavby)

Prvý deň plavby začína hekticky. Napriek tomu, že sa na našu plavbu poctivo pripravujeme už od decembra, kedy sme kúpili loď, tak sme akosi pozabudli kúpiť náhradnú vrtuľu na motor. Joňo ju od včera skúša zháňať po rôznych weboch a e-shopoch, ale bezvýsledne. Ja lustrujem bazoš. Rovnako bez úspechu. Nakoniec nás zachraňuje spolujemiteľ spoločnosti, v ktorej sme si robili kurz vodcu malého plavidla. Ten je ochotný nám demontovať vrtuľu z vystaveného motora, ktorý má na predaj v obchode s tým, že chce za ňu síce 120 €, ale my sme aj tak veľmi vďační. Z Číny by nás síce vyšla na menej ako polovicu, ale na to sme mali myslieť aspoň mesiac vopred. Nevadí, hlavne že sa nám ju podarilo zohnať. Z bratislavského prístavu, kde sme sa po vrtuľu zastavili, už teda pokračujeme autom s prívesným vozíkom a loďkou smer Gabčíkovo spolu s mojou partnerkou Miri a Joňovou manželkou Monikou, ktoré nás odprevádzajú a cestou späť privezú prázdny prívesný vozík do Bratislavy.

Pred 14. hodinou konečne prichádzame ku starému korytu Dunaja. Nastala slávnostná chvíľa, kedy zatiaľ bezmennú loďku krstíme kvalitným rumom a na jej bok lepíme výstižné meno – Cinderella (Popoluška). Naša loďka totiž svojimi rozmermi vzbudzuje tento dojem, najmä ak parkuje obklopená honosnými plavidlami v maríne. Plní očakávaní spúšťame našu čerstvo pokrstenú Cinderellu na vodu. Miri má silnú lingvistickú potrebu skontrolovať správnosť prepisu na webe. Po tom, čo narazí na množstvo odkazov, uvádzajúcich slovo Cinderella s jedným „l“, nás nechtiac uvedie do omylu a robí si z mena našej loďky srandu. Neskôr si však svoj omyl uvedomí a nám odľahne, že naša loďka sa volá gramaticky správne.



Pokrstená loďka

Dievčatá nám ešte na rozlúčku kupujú kávičku v Café Kompa a po vzájomnej rozlúčke sa konečne nalodujeme. Vyrážame dolu Dunajom smer Čierne more! Po cca 5 minútach plavby zľahka zavadiíme vrtuľou o dno, keďže je v starom koryte Dunaja celkom nízky stav vody. Gratulujeme si, že máme našťastie aj náhradnú vrtuľu a sústreďujeme sa na udržanie smeru plavby v čo najhlbšej vode. Snažíme sa čítať rieku a rozlišovať vnútorné a vonkajšie oblúky toku, aby sme sa vyhli plytkým miestam. Plavebná dráha v tomto úseku vyznačená samozrejme nie je, keďže vedie odpadovým kanálom od vodného diela Gabčíkovo.

1. Deň

Gabčíkovo - Patince

Na tento kanál sa po pár rkm aj napojíme a od radosti si hneď pripíjame na vyznačenú plavebnú dráhu. Cvrlikáme dolu prúdom na pol plynu cca 17 km/hod. Odtiaľto nám už nič nestojí v ceste až po Železné vráta na rumunsko-srbskom pohraničí. Užívame si plavbu a stretávame prvé veľké výletné lode. Plavebná dráha sa tu miestami dosť kľukatí, najmä okolo Klížskej Nemej, ale zvládame to bez problémov. Cestou vidíme aj stroje/lode SVP, ktoré prehľbujú plavebnú dráhu, respektíve robia jej údržbu. Skúšame si svoje vedomosti z kurzu vodcu malého plavidla, čo sa týka označenia takýchto strojov a zároveň prichádzame na prvú vec, ktorú sme zabudli – ďalekohľad! Ten by sa nám veru celkom zišiel a čím sa budeme plaviť nižšie, tým bude tok Dunaja širší a širší a vzdialenosti samozrejme stále väčšie...

Prvé riečne kilometre





Známe prístavné mesto Komárno

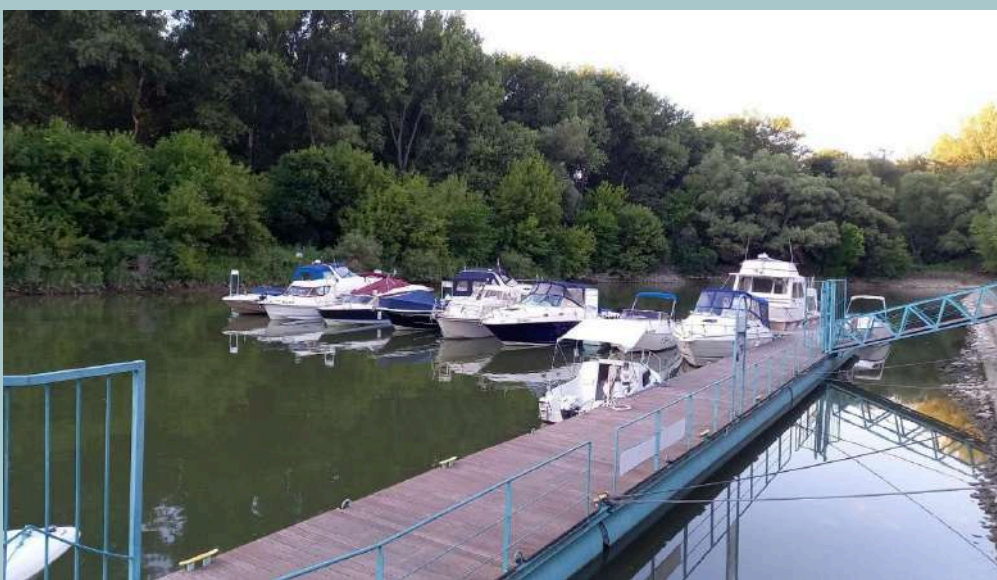
Míňame známy Velkolélsky ostrov, ktorý je jedným z najväčších riečnych ostrovov v Európe. Je to miesto bohaté na flóru a faunu, kde môžete objaviť rôzne druhy rastlín a živočíchov. Na Velkolélskom ostrove mimovládna organizácia BROZ organizuje rôzne aktivity pre návštevníkov, ako sú exkurzie a rôzne voľnočasové aktivity. V rámci ich ekofarmy, ktorá tu sídli, je možné navštíviť záchrannú stanicu pre zranené zvieratá a syslovisko, kde je možné pozorovať rodinu ohrozených syslov.

Neskôr plávame aj okolo mesta Komárno, známeho najmä svojou impozantnou pevnosťou a bohatým kultúrnym dedičstvom. Pre nás je momentálne ale najzaujímavejšie svojím prístavom, ktorý sa nachádza na rozhraní Dunaja a Váhu. Tento prístav je strategicky dôležitý pre logistiku a dopravu, pričom poskytuje spojenie medzi Slovenskom a hlavnými európskymi prístavmi.

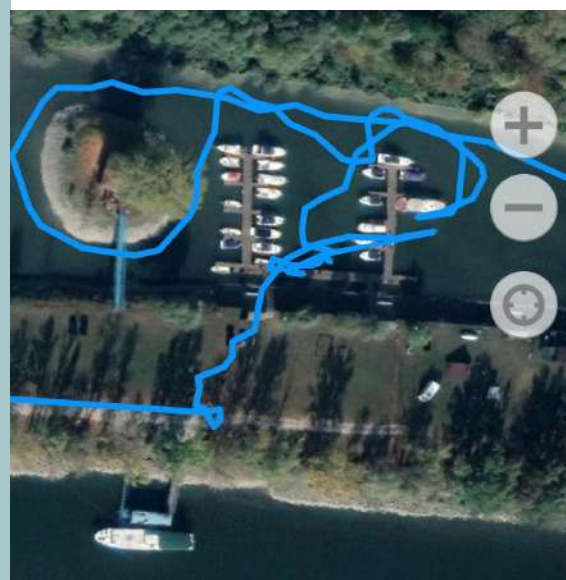
1. Deň

Gabčíkovo - Patince

Navečer pred ôsmou hodinou vplávame do maríny v Patinciach. Pri kormidle som vtedy ja a hneď ma zarazí, aká je marína malá a úzka. Predstavoval som si ju trochu inak. Vlastne možno taká malá a úzka ani nie je, ale s našimi skromnými skúsenosťami s pristávaním a ovládaním lode v užších priestoroch mierne stresujem. Klukatíme sa po maríne ako opitý had. Celú ju preskúmame a pokúšame sa odhadnúť, kde môžeme pristáť, keďže sa zdá byť všetko rezervované pre iné plavidlá. Najprv pristaneme vzadu, no následne zisťujeme, že tam je nejaká rezervácia, tak sa presúvame dopredu. V tom momente na nás máva správca maríny, vraj máme pristáť na stred veľkého móla, lebo všetko ostatné je rezervované. Presúvame sa teda tam a ja našťastie aj na tretí krát pristávam bez ujmy na našej alebo cudzej lodi, respektíve bez „naborenia“ móla. A veruže niekedy išlo o centimetre! Som trochu vystresovaný, no zároveň mi aj riadne odľahlo. Joňo mi neskôr ukazuje GPS záznam na mobile, ako sme sa pohybovali v maríne. Vyzerá dosť vtipne a smežeme sa na tom.



Marína v Patinciach



Naše prvé
pristávanie v maríne

Po vyviazaní na mólo nás správca zinkasuje za jednu noc a zároveň vyzvedá, kam máme namierené. Keď sa dozvie, že až do Čierneho mora, nechce tomu veriť a hneď nás straší, že Maďari nás nenechajú len tak prejsť, keď nie sme registrovaní. Ďalej vysvetľuje, čo všetko by sme mali na lodi vlastne mať. Od lekárničky, hasiaceho prístroja až po záchranné vesty. Tieto informácie pre nás nie sú nové, mysleli sme si však, že sa to na nás ako na neregistrované plavidlo nevzťahuje. Koniec-koncov celý koncept našej plavby sme postavili na tom, aby sme sa nemuseli registrovať a nevzťahovali sa na nás všetky tieto povinnosti. Jediné, čo sme nad rámec neregistrovaného plavidla urobili, bolo, že sme si na provu lode umiestnili maďarskú vlajku (slovenskú máme vzadu na korme), aby sme nevzbudzovali prílišnú pozornosť maďarských riečnych policajtov. Motor máme tiež len 5-koňový a dĺžka našej loďky je tesne pod 5 metrov (485 cm). Správca si však napriek všetkému stále myslel, že by sme mali mať aspoň tie záchranné vesty, hasiaci prístroj a lekárničku. Liekov máme nabalených od Joňovho brata dosť (keďže je lekár), v tom by teda problém byť nemal a záchrannú vestu tiež jednu máme. Hasiaci prístroj ale žiadny. Joňo pod vplyvom správcu zvažuje, že zajtra skúsime dokúpiť aspoň ten hasiaci prístroj a jednu vestu. Mne sa to však zdá zbytočné. Uvidíme zajtra.

Keďže priamo v maríne nie je žiadna reštaurácia ani krčma, musíme sa na večeru presunúť cca 2 km pešo do kúpeľov v Patinciach. Správca nás odviezol na odbočku z maríny, keďže na noc chodí domov, a odtiaľ sa už peši presunieme až do kúpeľov, kde si dávame večeru a pár pív. Po celom dni sme celkom utahaní a tak sa okolo jedenástej vraciame pešo do maríny. Zarazí nás však, že brána k mólam je zamknutá. Nezostáva nám iné, ako pokúsiť sa preliezť vysoký plot z pletiva, aby sme sa dostali na našu loď, kde chceme prespať. Našu snahu však našťastie preruší pani z neďaleko vyviazanej lode, ktorú sme zrejme zobudili a odomkne nám bránku. Diví sa, že nám správca nenechal kľúče. My sa divíme tiež, ale už to neriešime a ideme spať.

Naša prvá noc je kludná. Komáre sme vyriešili prehodením moskytiéry cez vchod do kajuty. Ja však toho veľa nenaspím, máta ma totiž, že nemáme všetky mapy Dunaja, respektíve že sa budeme spoliehať len na mapy z aplikácie Google Maps.

Patince, rkm 1752

Budapešť, rkm 1632

(120 rkm, cca 9 hodín plavby)

Zobúdzam sa pred siedmou celkom rozbitý, keďže sa mi podarilo zaspať až nad ránom. Moje kroky smerujú na WC a následne ku sprchám, ktoré sú však zamknuté. Na sprchu som sa fakt tešil a tak sa dám do hľadania správcu, ktorý by tu už mal o tejto hodine hádam byť. Nachádzam ho na výletnej lodi zakotvenej na hlavnom toku. Už je to iný chlapík ako včera a ospravedlňuje sa mi, že je tu nový a nevedel, že sprchy treba odomknúť. Zrejme mal prsty aj v tej včerajšej zamknutej bráničke k mólu. Je však milý, hneď mi odomyká a dáva radu, že mám ísť radšej na ženské sprchy, ktoré sú v lepšom stave. Sprchy? Ide skôr o jednu sprchu, ktorá už má najlepšie časy za sebou. Ale teplá voda tečie, takže zo seba zmývam pot a únavu z takmer prebdenej noci.

Keď sa vrátim na palubu, Joňo stále spí, tak vyťahujem varič, vodu a začnem robiť kávu. Táto aktivita Joňa preberie a vylezie konečne z kajuty, aby si zapálil. Vysmiaty a v klude pozoruje moje prípravy na raňajky. Zrazu sa pri nás objaví malé dievčatko a pýta sa, či by sme nechceli kávu, že nás mamina pozýva – ide zrejme o tú zlatú pani, ktorá nám včera v noci ušetrila preliezanie cez plot. Ukazujem dievčatku, že sa akurát chystáme kávu variť, ale nakoniec predsa len súhlasíme. Za chvíľu skutočne kávu prinesie a my si pochvalujeme príjemný začiatok dňa. Po káve sa Joňo vyberie po mojich ranných stopách, na WC a do sprchy. Ja idem vrátiť poháre od kávy a poďakovať sa hostiteľom. Kotvia od nás len kúsok a po móle preto prechádzam až k ich lodi. Oproti našej je asi päťkrát väčšia a ja si začínam zvykať, že naše plavidlo bude v marínach vždy jedno z najskromnejších – jednoducho Cinderella. Na palube sedí nejaký pán, zrejme otec dievčatka a tak sa

poďakujem jemu a dávame sa do reči. Keď zistí, že máme na našej lodke namierené až do Čierneho mora, neskrýva údiv a pýta sa, či sme túto trasu už niekedy išli a či vieme čo máme očakávať, respektíve, či máme nejaké mapy alebo podklady k plavbe. Priznávam ako to je a dozvedám sa nielen zopár dobrých rád na cestu, ale zároveň nám aj zapožičiava sprievodcu plavby Dunajom v nemčine (Die Donau), ktorá slúžila aj jemu, keď sa v minulosti plavil do Čierneho mora. Vymieňame si telefónne čísla, aby sme mu mohli zavolať, keď sa vrátíme a je vidno, že nám tú plavbu veľmi praje a možno aj trocha, v pozitívnom slova zmysle, závidí. K rozhovoru sa pridáva aj správca maríny, ktorý sa tam zrazu zjavil a tiež nám dáva na seba kontakt pre prípad, že by nám maďarskí colníci robili problémy. Vie totiž po maďarsky a celý život sa plavil po Dunaji na nákladnej lodi. Som z takej ochoty a ústretovosti príjemne prekvapený a hneď všetko oznamujem Joňovi, ktorý sa akurát vracia zo sprchy. Moje obavy z noci sú týmto rozptýlené. Kniha totiž okrem množstva informácií v nemčine, ktorou s Joňom síce až tak neoplývame, obsahuje najmä detailne rozkreslenú plavebnú dráhu celého toku Dunaja aj s informáciami, kde sa dá kotviť, prespať, najesť a podobne. Zvyšok už snáď zvládne Google translátor a Google mapy. Kniha je síce staršieho dáta (2007), ale väčšina informácií bude určite užitočná.

Rýchlo sa teda s novými známymi lúčime a vyrážame na Dunaj. Je 9:30 a teda najvyšší čas vyraziť na ďalší úsek našej plavby Dunajom, smer Ostrihom. Ešte si naposledy zamávame s našimi dobrodincami a vyrážame z maríny opäť do hlavného toku Dunaja. Joňo je pri kormidle a ja nadšene listujem knihou a pozorujem posledný úsek slovenskej časti Dunaja. Hneď na úvod sa plavíme aj okolo Radvane nad Dunajom. Minulú jeseň sme si prišli v neďalekom Virte obzrieť jednu z inzerovaných lodí a hľadali tú správnu, na ktorej by sme túto plavbu podnikli. Potom sme sa išli pozrieť na breh Dunaja a predstavovali si, aké to bude, keď sa budeme tadiaľto v lete plaviť – a už je to tu! Vtedy sme síce plánovali dať si tu cestou nejakú kofolu, ale keďže sme len teraz vyrazili, pokračujeme bez zastávky ďalej. Máme naplánovaný obed v Ostrihome, kde by sme sa prípadne pozreli aj po záchranej veste, ďalekohľade a hasiacom prístroji. Tam sa doplavíme akurát okolo obeda. Tesne predtým, ako zabočíme do miestnej maríny, nás s prehľadom vo veľkej rýchlosti obiehajú naši známi z maríny Patince. Smežeme sa, že tým to sem trvalo určite polovičný čas, ako nám a tak im ešte zamávame, keď vystupujú pri móle reštaurácie. My pristávame o pár desiatok metrov ďalej medzi dve veľké jachty. Pribieha k nám nejaký mladík a hneď nám pomáha vyviazať sa. Zinkasuje od nás niekoľko eur za parkovné a my vyrážame do

2. Deň

Patince - Budapešť

mesta. Toto historické mesto je známe najmä svojou úchvatnou bazilikou, ktorá je najväčším kostolom v Maďarsku. Mesto má bohatú históriu a bolo dlhé roky sídlom uhorských kráľov. My však hľadáme v prvom rade nejakú zmenáreň, máme len eurá a keďže sa budeme zopár dní plaviť cez Maďarsko, potrebujeme aj nejaké forinty. Zmenáreň nachádzame podľa Google maps relatívne bez problémov, horšie je to však s ďalekohľadom, hasiacim prístrojom a záchrannou vestou. V dobrej nálade sa nakoniec zhodneme, že predsa len bude stačiť jedna vesta, ktorú máme a ďalekohľad skúsime vyriešiť inde. Dávame si teda aspoň hamburger, naše prvé jedlo v ten deň a ja oprašujem svoju biednu slovnú zásobu maďarčiny. V nasledujúce dni nás to celkom zachraňuje, keďže tu ľudia po anglicky moc nehovoria – teda aspoň tí, s ktorými sme mali dočinenia. Keďže sme v ostrihomskej katedrále už v minulosti boli a táto plavba nie je o chodení po pamiatkach, tak smerujeme späť k loďke. Cestou ešte Joňo kupuje vrecká do koša, keďže zisťujeme, že sa nám na palube kopí celkom dosť smetí a príležitostí, kde ich vyhodiť, je málo. Tak nech sú aspoň pokope a nelietajú nám po palube. Pri návrate do maríny nás zaujme, akú maličkú loď, oproti tým jachtám okolo nás, máme. Bavíme sa na tom a posielame fotky rodinám a kamarátom. Utešujeme sa, že mnohé tie jachty aj napriek svojej veľkosti asi ešte nikdy neboli tak ďaleko, ako sa chystáme my.



Malá, ale naša.
V maríne Ostrihom



Vyšegrád

Vyrážame teda ďalej a po chvíli sme už pri obci Chľaba. V tomto úseku sa scenéria okolo nás mení a začínajú sa tu dvíhať kopce aj na maďarskej strane. Po sútoku s Ipľom končí spoločný maďarsko-slovenský úsek Dunaja a pokračujeme vo výsostne maďarských vodách. Plavíme sa okolo Vyšehradu, známym svojím starobylým hradom, ale aj takzvanou spoluprácou Visegrádskej skupiny (V4), ktorá tu bola podpísaná 15. februára 1991. Míňame aj mesto Vác, známe svojou barokovou architektúrou a malebným námestím a nezadržateľne sa blížíme k Budapešti. Pred ňou ešte vymieňame olej v motore, keďže sme dosiahli po zábehu motora konečne servisný interval (prevodový olej sme pre istotu vymenili ešte v Bratislave, lebo na vode sa prakticky nedá vymeniť). Výmenu robíme pri brehu v plytkej vode, aby sme zamedzili úniku oleja do vody. Všetko sa podarí bez problémov a pokračujeme ďalej. V diaľke už vidíme prvé mosty v Budapešti a tešíme sa na peknú scenériu. Mesto je rozdelené riekou Dunaj, pričom na jednej strane sa nachádza historický Budín a na druhej modernejšia Pešť. Do samotného centra vplávame podvečer a pozorujeme krásne pamiatky, ale aj obyvateľov mesta, ktorí popri Dunaji bežia, cvičia alebo sa venujú vodným športom. Celkovo to tu okolo Dunaja veľmi žije.